100 jaar Sweensstraat 41 t/m 59

Vijf verhalen

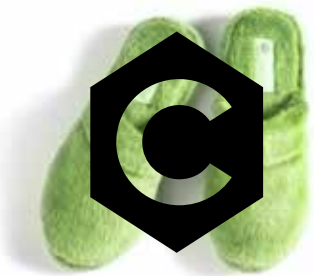
“De sfeer was altijd goed.”
Familie Musters - Damen | Sweensstraat 47

“Als de pastoor kwam, zaten we in de ‘goei’ kamer.”
Familie Ligtvoet en familie Van Baal | Sweensstraat 55 en 57

“Altijd gezellig, met heel veel kinderen op straat.”
Mevrouw De Man-Rodrigues | Sweensstraat 45

“Ik ben graag op straat.”
Mevrouw Gerry Damen | Sweensstraat 59

“Even wennen na 31 jaar in de Sweensstraat.”
Meneer Boutier en mevrouw Nieuwenhuizen | voorheen Sweensstraat 43

casade
zo wil ik wonen

Verhalen achter de voordeur

Sweensstraat 41 t/m 59

In 2021 zijn de woningen 100 jaar oud en hebben in die tijd een rijke historie verzameld. De stenen kunnen de verhalen niet vertellen. Maar de bewoners nog wel. Wat vonden ze van de straat? Wat waren de charmes en de ergernisjes? Wat maakte hun huis een bijzondere woonplek? Hoe ziet hun toekomst eruit? Enkele bijzondere verhalen die bewaard moeten blijven.

"De sfeer was altijd goed, alles kon hier."
Mevrouw Musters en meneer Damen | Sweensstraat 47

Mevrouw Musters en meneer Damen ontvangen ons in een gezellig drukke woonkamer. Meneer Damen bekent dat hij een verzamelaar is die alles naar zijn huis sleept. Ze zijn ook dol op alles wat ze op afstand kunnen bedienen. "We zijn echt van die lichtjesmensen, alles op de afstandsbediening, gemak dient de mens", zegt mevrouw Musters met een brede lach.

"Op de platen stond wanneer en wie de huizen bouwde."

Mevrouw Musters: "Het is misschien al wel vier jaar geleden, dat die twee huizen gesloopt zijn voor de inrit naar de nieuwe wijk." Meneer Damen breekt in: "Ik zou wel willen weten waar die betonnen platen zijn gebleven. Daar stond op wanneer en door wie de huizen gebouwd zijn. Als een soort eerste steenlegging, ze zouden bij de Heemkundekring liggen. Ik ben wel benieuwd wat daarmee gebeurt." Ze nemen het gesprek moeiteloos van elkaar over.
Mevrouw Musters: "Wij zijn hier als laatste komen wonen. De sfeer was altijd goed, alles kon hier. Feestje bouwen, fikkie stoken, muziek, doe maar. Hier achter is ook nog even een crossbaan geweest." "Had ik net een 'slopertje' geregeld, werd het crossen verboden", vult meneer Damen vrolijk aan. "Het is een drukke straat qua verkeer, maar qua rust kun je je geen betere wensen. Zomers lekker buiten zitten en gezellig kletsen met mensen die voorbij komen."

"Die kunnen we niet op straat zetten."

Mevrouw Musters: "We zijn nu volop aan het kijken naar een ander huis. En we hebben eigenlijk maar één woonwens en dat is - net als we hier hebben - een garage voor onze oldtimer. Die kunnen we niet op straat zetten. Een pick-up uit 1963."

Hier neemt de heer des huizes het over: "het is een Chevrolet C20, die is uniek, die is maar een jaar lang gebouwd. Toen kwam de C10. Deze is anders gemaakt, met een speciale versnellingsbak. Om mee te racen, met een overdrive en zelf schakelen. Er ligt nu een bijzonder motorblok in, een betere injectiemotor met de carburateur bovenop."

De passie spat er vanaf en een bezoekje aan de garage verklaart alles. Een prachtige, inderdaad brede pick-up glanst ons tegemoet. Alle reden voor grote trots.

Mevrouw Musters: "We hebben een woning bekeken en daar konden we zo in. Maar er was geen plaats voor de auto. Ik zou zo kleiner gaan wonen en ook die grote keuken ga ik geen moment missen. We zijn met zijn tweeën, werken de hele dag."

Meneer Damen: "Dat huis was inderdaad helemaal goed voor ons, maar als ik de auto binnen wilde parkeren moesten de spiegels er elke keer vanaf. Dat is niet handig."

Het gezicht achter de Sweensstraat

Een eeuw geleden zorgde de net opgerichte Woningbouwvereniging St. Leonardus voor de bouw van tien comfortabele arbeiderswoningen in de Berndijk. Om precies te zijn op 24 augustus 1920 werd de eerste steen gelegd. De eerste bewoners namen in 1921 hun intrek in deze zogenaamde 'rooi huiskes' aan de Dongenschestraat. Jaren later kregen zij weliswaar een nieuw adres, maar ze hoefden er niet voor te verhuizen. Veel straten werden in 1952 namelijk hernoemd, vaak met namen van personen die zich voor streek of plaats bijzondere verdienstelijk hadden gemaakt. Zoals de allereerste pastoor van de Berndijk, pastoor Sweens (1897 - 1906). Hij overleed jong, maar zijn naam wordt tot op de dag van vandaag herinnerd: een deel van de lange Dongeschestraat kreeg eervol de naam Sweensstraat toebedeeld.

"Alleen als bijvoorbeeld de pastoor kwam, zaten we daar in de 'goei' kamer."

Familie Ligtvoet, buren en mantelzorgers van meneer Van Baal | Sweensstraat 55 en 57

"Die mensen gaan dan voor."

Meneer Ligtvoet: "We zijn ook mantelzorger voor de buurman. Er is aan alles gedacht, meneer Van Baal is keurig geschoren voor de foto. Hij moet er wel goed op staan, toch? Hij staat nu op nummer twee voor Woonzorgcentrum De Vossenberg. Daar gaat hij naartoe. Hij gaat straks mee naar het nieuwe gedeelte, maar eerst nog naar het oude."

Meneer Ligtvoet: "Er is op dit moment weinig aanbod voor onszelf. Het is jammer: we zijn al twee keer uitgeloot. Stonden we op 1, toen op 2 en daarna op 3. Heeft denk ik te maken met WMO-indicatie of urgentie. Maakt niet uit, die mensen gaan dan voor. Wij hoeven niet weg, Casade wil het in oktober leeg hebben. Ze weten wat wij willen, Sprang-Capelle is een optie, onze kinderen wonen in Landgoed Driessen. Dat is ook mooi. Als het maar een seniorenwoning is, we gaan niet nog een keer verhuizen."

We zijn op bezoek bij de familie Ligtvoet. Zij wonen op nummer 55 in de Sweensstraat en ze zijn bovendien intensief mantelzorgers voor meneer Van Baal op nummer 57. Het is dus op voorhand duidelijk dat hun hart op de goede plek zit. Nu is het aan Casade om een woning te zoeken waar de familie Ligtvoet zelf ook op de goede plek zit.

"Hier in het hoekje stond de tv met de luie stoel."

De keuken is in deze woning aan de Sweensstraat het centrum van het huis. Mevrouw Ligtvoet: "We zitten hier eigenlijk altijd, ook als de kinderen en de kleinkinderen komen. Dat gedeelte, de woonkamer, was vroeger de 'goei' kamer. Alleen bij hoge uitzondering, bijvoorbeeld als de pastoor kwam, zat de familie daar. Daar mocht je niet zomaar zitten, dat was voor speciale gelegenheden. Of als er iets besproken moest worden met iemand van de verzekering of zo. Of op zondag. Hier in het hoekje stond de tv met de luie stoel, daar zat hun pa dan."

Mevrouw Ligtvoet vervolgt: "De keuken is inderdaad het centrale punt in het huis. Hier staat de computer van mijn man, hij is nogal van de computers. Ook als de kleinkinderen komen, zitten ze hier te kleuren en te spelen. Als we met z'n allen zijn, zitten we hier met negen man, dat past hier net. Dan kan iedereen mee eten, dat is wel een uitkomst. Het is nu ook weer in opkomst, de leef- en woonkeuken. Dat is ook een van onze wensen voor het nieuwe huis, een ruimte waar we met zijn allen kunnen zitten. We kijken iedere avond na 19.00 uur op de site van Woning in Zicht. We willen buiten kunnen zitten en bij voorkeur alles op de begane grond. Met wat kamers boven voor de kleinkinderen."

"Het was altijd gezellig, met heel veel kinderen op straat."
Mevrouw De Man-Rodrigues | Sweensstraat 45

Bij mevrouw De Man-Rodrigues aan de Sweensstraat 45 stappen we in een wereld waar de tijd stil heeft gestaan. Tenminste, zo omschrijft dochter Manuela het. In de veertig jaar dat mevrouw De Man-Rodrigues in Nederland woont, heeft de woning geen grote veranderingen ondergaan. Ze is vanuit Kaapverdië naar Nederland gekomen. Via haar familie in Rotterdam ontmoet ze haar Jan. Een telg van de familie De Man die sterk vertegenwoordigd is in de Sweensstraat. Mevrouw De Man-Rodrigues spreekt redelijk Nederlands maar haar dochter Manuela helpt haar soms even.

"Het is in ons huis alsof de tijd heeft stilgestaan."

Zoals in vrijwel alle betrokken huizen aan de Sweensstraat wordt er in de keuken gewoond. Daar is genoeg ruimte voor posters van tropische oorden, snuisterijen, herinneringen en veel familiefoto's.
Mevrouw De Man-Rodrigues: "In de veertig jaar dat ik hier woon is er nooit iets veranderd aan deze woning. De vloerbedekking is nog hetzelfde, de keuken, het behang, er is nooit verbouwd. Er is boven een kamer bijgebouwd, maar dat was al zo voor ik hier kwam. Het is hier altijd heerlijk wonen geweest. Gezellig veel mensen, veel kinderen. In eerste instantie woonden hier veel oudere mensen. Maar de kinderen namen de huizen vaak over en toen waren er veel jonge gezinnen. Al die kinderen konden nog gewoon op straat spelen. Er was nog niet zoveel verkeer. De bus kwam hier toen nog voorbij en de wielerronde en natuurlijk de SRV-man", voegt ze er lachend aan toe. Dochter Manuela: "Mijn moeder heeft mijn stiefvader ontmoet in Rotterdam via een oom die ook bij Shell werkte. De kinderen waren in Kaapverdië gebleven bij oma, wij zijn in 1983 naar Nederland gekomen."

"Het was een compleet blanke straat, maar we zijn nooit gediscrimineerd."

Mevrouw De Man-Rodrigues: "Ik was 27 toen ik hier ging wonen. Zo'n beetje de hele familie van Jan woonde hier in de straat. Die hebben mij goed opgevangen, het was altijd druk en gezellig als de familie op bezoek kwam. We zijn hier ook nooit gediscrimineerd, het was een hele blanke straat, maar er gebeurde eerder het tegenovergestelde. Het was een perfect leven."

Dochter Manuela vult enthousiast aan: "Wij waren iets aparts op school, speciaal. Er zaten misschien wel 1000 kinderen daar op 'De Klimop' onze school en wij waren de eerste donkere mensen hier. Mijn zusje was misschien nog wel donkerder dan ik. We hadden heel veel vriendjes en vriendinnetjes. Ik weet nog dat er werd geruzied over wie er met mijn zusje mocht spelen. Dat was apart, maar in de goede zin van het woord."

"Om na te denken over alles wat verloren is gegaan."

Mevrouw De Man-Rodrigues: "Er was ook een actieve buurtvereniging, die was genoemd naar de opgeblazen watertoren. Die was gesloopt. Toen heeft de buurtvereniging de naam 'De Verloren Watertoren' gekregen. Die organiseerden van alles, maar ook elk jaar een feest voor de buurt waar we de watertoren herdachten. Terugdenken aan wat er allemaal verloren is gegaan. Maar die buurtvereniging deed veel meer, zeker ook voor de kinderen. Er werden allerlei activiteiten georganiseerd, zo gingen ze een paar keer per jaar zwemmen. Dan kwamen ze met het potje, dan moesten wij contributie betalen en daar deden zij leuke dingen van."
Hoewel moeder en dochter probleemloos door elkaar heen praten, zijn ze het eens over Jan. Manuela: "Hij was wat ouder, maar hij was ontzettend lief voor mijn moeder. Ze deden alles samen, hij bracht haar weg naar haar werk, ze was echt de koningin." Mevrouw De Man-Rodrigues voegt daar graag aan toe "Ik was zijn prinses, hij draaide altijd muziek voor me. We feestten samen, bijvoorbeeld met carnaval en hij was erg lief voor de kinderen." "Zijn overlijden is dit jaar 20 jaar geleden", voegt Manuela toe, "hij is rustig in zijn slaap overleden. Zelfs daar heeft hij mijn moeder een hoop zorgen uit handen genomen", zegt ze met een liefdevolle glimlach.

"Ik ben graag op straat, ik ben graag onder de mensen."

Mevrouw Gerry Damen | Sweensstraat 59

Mevrouw Damen staat graag midden in het leven. Ze vindt het gezellig om met mensen te kletsen. Om verhalen te vertellen bij een lekker kopje koffie en bijvoorbeeld een smeuïg mergpijpje. Ze is niet alleen graag buiten, maar ze vindt het ook fijn in haar eigen huis in de Sweensstraat 59. Maar dan moet ze wel haar gastvrijheid kunnen tonen. Bijvoorbeeld aan ons als wij komen praten over haar oude én haar nieuwe huis. "Pak nog een mergpijpje, daar staan ze voor. Doe nou, gezellig", zegt ze met een grote gastvrije lach.

Mevrouw Damen weet nog niet wanneer ze gaat verhuizen, maar wel dat ze erg aan verhuizen toe is. Het besluit is gevallen en nu moet het er ook maar van komen. Al was het maar vanwege de muizen. Mevrouw Damen: "Ze zijn hier achter aan het bouwen aan die nieuwe wijk en nou komen al die muizen naar ons toe, tot aan de overkant aan toe. Al mijn dozen spaghetti en macaroni open gevreten. Ik ga ze met werkhandschoenen en een stok te lijf. Ik hoop wel dat ik daar na de verhuizing vanaf ben. Ik weet nog niet wanneer ik een nieuw huis krijg maar Marjo en Nienke zijn er druk mee bezig. Dat zijn goeie meisjes. Nienke is onze contactpersoon. Ik denk dat ik hier zo'n 29 jaar gewoond heb. Er is wel veel veranderd in de loop der jaren, eerst kwam hier de optocht door, de BBA-bus, het wielrennen, van alles! Dan nam ik wat te drinken en koeken mee naar mijn familie verderop in de straat en gingen we samen kijken. Nou komt er bijna niks meer langs, er is een andere route gekozen. Ik weet niet waarom. Het was hier lekker druk altijd. Ik vind dat gezellig."

"Ik zei tegen mijn zus: al die sauwelpraot."

Mevrouw Damen heeft een heldere route voor ogen en haar enthousiasme is aanstekelijk. Mevrouw Damen: "Het is al tien of vijftien jaar geleden aangekondigd dat we eruit moesten. Dan zei ik tegen mijn zus: 'al die sauwelpraot, wij gaan hier niet weg'. Het werd telkens opgeschoven, er was zelfs nog geen bouwvergunning. En ook toen er serieuze bouwplannen waren, was het nog een ver-van-mijn-bedshow. Maar ik heb hier altijd erg fijn gewoond. Casade heeft me gevraagd waar ik wil wonen en dat weet ik precies: op het Anton Pieckplein. Ik wil niet wegkwijnen, ik wil het leven kunnen zien. Maar ook comfortabel en af. Ik wil op de markt zitten, dat is gezellig. Daar wonen meer mensen van mijn leeftijd. Daar is de kermis, de braderie, schaatsen, foodtrucks. Genieten en kijken. Dan hoef ik de straat niet op als ik dat niet wil. Maak ik alles mee vanaf mijn eigen balkonnetje. Dat is mijn lust en mijn leven, daar word ik blij van. Maar ja, ik moet ook janken als ik hier wegga."

“Het gaat om de mensen, niet om de stenen.”

Casade heeft veel woningen en de mensen die daarin wonen verdienen een fijn huis en thuis. Om goede woningen te kunnen bieden worden er nieuwe gebouwd en worden oudere woningen onderhouden, verkocht, verbouwd of gerenoveerd. Maar er zijn ook huizen die niet meer voldoen aan de eisen van deze tijd. Waar soms sloop de enige verantwoorde keuze is. Voor acht woningen aan de Sweensstraat in Kaatsheuvel is het zover. We praten over de begeleiding van de bewoners met Marjo Eshuis, mede namens haar collega’s Nienke de Haan-van Schaik, Theo Boezer en Jurgen van Doorn.

“Iedereen heeft wensen en daar proberen we zoveel mogelijk rekening mee te houden.”

Marjo: “De Sweensstraat is in 2021 een eeuw oud. Dat de sloop ongeveer hiermee samenvalt is toeval. Wel is het een mooie aanleiding om de herinneringen van de mensen en de verhalen van de Sweensstraat vast te leggen. Ik was in eerste instantie de boodschapper van het slechte nieuws. Jullie moeten je woning uit want ze zijn slecht. Dat beamen ze ook wel. Maar ik hoor ook: als jullie ze beter hadden onderhouden hadden we niet weg gehoeven.

Wij begeleiden de mensen en geven hen uitleg over hun én onze rechten en plichten. Zo is bij de wet een verhuiskostenvergoeding geregeld. De termijnen rond de sloop zijn strak geregeld, de mensen moeten precies weten wanneer er wat gaat gebeuren. We willen maatwerk leveren. Iedereen heeft wensen en daar willen wij zo goed mogelijk op inspelen. Ook helpen vrijwilligers van de Klussen- en Dienstencentrale mee.

In 2015 zijn al twee families verhuisd. Hun woningen moesten al gesloopt worden, zodat er een verbindingsweg aangelegd kon worden naar het nieuwbouwplan erachter. Op één van deze woningen was een plaquette verwerkt met het jaartal 1921 erin. Deze plaat krijgt weer een plekje.”

“Het schept een bijzondere band met de bewoners.”

Marjo: “Het belangrijkste is dat we deze mensen zien en luisteren naar hun verhaal. Het gaat om mensen, niet om stenen. Wij horen van alles en er ontstaat een band. Door de persoonlijke verhalen krijgen huurders een gezicht. Je leert ze kennen. Achter iedere voordeur woont een ander verhaal. Je kunt als wijkteam echt iets betekenen. Dat vind ik bijzonder aan dit soort projecten. Er is gehuild, gelachen, gevloekt en onderhandeld.

Met corona is het allemaal wat onzeker geworden, maar voor 2 november moeten de bewoners verhuisd zijn. Na de verhuizing hoop je dat iedereen goed terecht komt. Sommige mensen verdwijnen voor ons weer uit beeld. Anderen blijven wat meer in contact. Dat is verschillend en heel mooi.”

Het team van Casade stelt alles in het werk om de verhuizingen soepel te laten verlopen.

“Het was natuurlijk even wennen na 31 jaar in de Sweensstraat.”

Meneer Boutier en mevrouw Nieuwenhuizen | voorheen Sweensstraat 43

We zijn te gast bij meneer Boutier en mevrouw Nieuwenhuizen in de van Oldenbarneveldstraat 7. Hiervoor woonden zij op de Sweensstraat 43. De koffie staat klaar en een prettig gesprek kan beginnen. Een gesprek met twee tevreden oud-Sweensstraat bewoners. Mensen die het goede van de twee adressen weten te waarderen.

“De verhuizing is heel soepel verlopen.”

Mevrouw Nieuwenhuizen: “Wij waren de eersten die gingen verhuizen. Er zijn natuurlijk drie jaar geleden al twee huizen gesloopt voor de toegangsweg naar de bouwplaats. We zijn eind oktober verhuisd, nog niet zo lang geleden. Toen ik hoorde dat dit huis beschikbaar was, ben ik direct gaan kijken, ik wilde het graag gezien hebben voor ik ging reageren. Er was nog een stukadoor bezig om de boel op te knappen. En er was ook nog een verwarming die lekte en die opgeknapt zou worden. Toen heb ik op donderdag Marjo van Casade gebeld dat ik wel wilde reageren op dit huis. Dat hebben we gedaan en maandag hadden we al reactie dat we het hadden. Dat ging heel snel.”

Meneer Boutier: “De verhuizing is heel soepel verlopen. Er was even gedoe over die lekkende verwarming, maar dat heeft Casade ook goed geregeld. We hadden toen een kind en een kleinkind in huis en dan wil je dat het veilig is. Er is ook nog een nieuwe keuken ingezet. Het was natuurlijk even wennen na 31 jaar in de Sweensstraat. Maar ik heb nu een fijnere plaats achter het huis, hoewel ik daar nog wel wat aan moet doen. Ik heb de voortuin al betegeld, wij zijn niet dol op groen. En hier aan de zijkant heb ik al wegenzout gestrooid tegen het onkruid. Dat heb ik van een collega, die doet dat drie keer per jaar, nergens last van.”

“Niks aan te merken, ik mis alleen mijn keuken.”

Mevrouw Nieuwenhuizen: “Op het huis is niks aan te merken, ik mis alleen mijn keuken. Daar deed ik alles, daar stond een tafel van 2.60 meter, dat ging gemakkelijk. We hadden van tevoren maar een wens: ruimte in de tuin. Er waren eigenlijk meer dingen die we niet wilden: geen flat, niet naar Waalwijk, niet naar Sprang. We zitten hartstikke goed hier.”

Meneer Boutier: “Bij het oude huis hadden we een fijne aanbouw. Die moet ik hier ook nog bouwen. De toestemming van de gemeente is er al. En dan kunnen we ons weer op de muziek storten. Nederlandstalig, er worden hier nog vaak oude platen op de pick-up gedraaid. We zijn grootgebracht in de orgelmuziek.”

Contact met Casade

We beantwoorden uw vragen graag!

www.casade.nl
info@casade.nl
0800 55 222 22 (gratis)

www.facebook.com/CasadeNL
www.twitter.com/CasadeNL

